

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 101/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p><u>podniesiony przez obrońcę oskarżonego K. P. adw. M. R.:</u></p> <p>1. zarzut obraży przepisów prawa procesowego, mającej istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia:</p> <p>- art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez zupełnie dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań A. P. (1) w zakresie dotyczącym przypisanego oskarżonemu czynu i bezkrytycznym oparciu się na treści</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

złożonych przez
wyżej wymienioną
zeznań, które
doprowadziły do
błédnego uznania, że
K. P. w dniu 29
maja 2020 roku
w B., działając
w celu osiągnięcia
korzyści majątkowej
doprowadził do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem swoją żonę
A. P. (1),
wprowadzając w
błąd
funkcjonariusza
publicznego w
osobie komornika
sądowego przy
Sądzie Rejonowym
w Belchatowie P. N.,
składając wniosek o
wszczęcie egzekucji
komorniczej,
jednocześnie
wiedząc, że A.
P. (1) dokonywała
wpłat na należący
do niej rachunek
bankowy tytułem
zabezpieczenia
potrzeb rodziny,
zgodnie z
postanowieniem z
dnia 27 kwietnia
2020 roku Sądu
Okręgowego w
Piotrkowie
Trybunalskim sygn.
akt I C 1531/19, co
skutkowało
wszczęciem
przedmiotowej
egzekucji wobec A.
P. (1), a następnie w
toku postępowania
komorniczego w
dniu 10 czerwca

2020 roku podtrzymał złożony wniosek, czym spowodował straty w kwocie nie mniejszej niż 9 407,40 złotych, wyegzekwowanej w toku postępowania komorniczego, działając na szkodę wymienionej pokrzywdzonej, a które to oświadczenia A. P. (1) nie korelowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a ponadto w sytuacji, w której z dowodów zgromadzonych w sprawie wynikało jednoznacznie, że komornik miał pełną świadomość działań prowadzonych przez pokrzywdzoną, a ponadto udzielał instrukcji postępowania K. P.,

- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez bezzasadne odmówienie wiarygodności dowodom przeprowadzonym w sprawie, w tym treści korespondencji sms pomiędzy komornikiem, a oskarżonym, z której wynikają instrukcje wydawane przez komornika dla oskarżonego dotyczące

postępowania
egzekucyjnego - do
zaniechania
podejmowania
jakichkolwiek
czynności, w tym
zmierających do
umorzenia
postępowania, w
konsekwencji czego
oskarżony działał
w zaufaniu do
organu - podmiotu
profesjonalnego,

- art. 7 k.p.k.,
art. 410 k.p.k.
poprzez zupełnie
dowolne, a nie
swobodne uznanie,
iż K. P. przyjął
korzyść majątkową
w wysokości po 9
407,40 złotych, choć
brak jest w sprawie
jakiegokolwiek
bezpośredniego
dowodu, z którego
wynika, że
wprowadził
komornika P. N.
w błąd i w tym
zakresie sąd oparł
się na depozycjach
A. P. (1), które
są niewiarygodne
i winny zostać
zweryfikowane przez
sąd w toku
postępowania
sądowego,

- art. 167 k.p.k. w
zw. z art. 366 k.p.k.
poprzez zaniechanie
inicjatywy
dowodowej i
oddalenie wniosku
dowodowego
obrony, polegającej

na zwróceniu się do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bełchatowie J. H. Kancelaria (...) w B. o załączenie do akt niniejszego postępowania akt o sygn. JH KMP 5/20 oraz JH KMP 3/20 dotyczących postępowań egzekucyjnych toczących się z wniosku A. P. (1) oraz małoletniej M. P. reprezentowanej przez matkę A. P. (1) i dopuszczenie dowodu z dokumentów potwierdzających dokonanie zajęć komorniczych na rachunkach bankowych prowadzonych dla K. P., dla stwierdzenia, że:

a. rzekome spełnienie świadczeń alimentacyjnych przez A. P. (1) w rzeczywistości nie miało miejsca, ponieważ środki wpłacone na konto K. P. przez A. P. (1) zostały świadomie wpłacone przez dłużniczkę na rachunek bankowy, wobec którego prowadziła ona (jako wierzyciel i pełnomocnik wierzyciela)

egzekucje
komornicze pod
wskazanymi wyżej
sygnaturami akt
przed komornikiem
J. H., co oznacza że
dłużniczka
wplacając opisywane
przez siebie kwoty,
świadomie
uniemożliwiła
otrzymanie przez
wierzyciela ,
małoletniego
wówczas F. P.
przysługujących mu
od matki środków
alimentacyjnych na
podstawie
postanowienia Sądu
Okręgowego w
Piotrkowie
Trybunalskim,

b. A. P. (1)
prowadząc opisane
wyżej postępowania
egzekucyjne zajęła
rachunki bankowe
nie tylko K.
P. ale również
subkonto swojego
małoletniego
wówczas syna F.
P., co było
działaniem mającym
doprowadzić do
uniemożliwienia
wierzycielowi F. P.
otrzymanie
przysługujących mu
środków
alimentacyjnych od
matki,

c. A. P. (1)
podtrzymuje
wnioski o
prowadzenie
egzekucji wobec K.

P., mimo że ten od wielu miesięcy reguluje wszelkie należności z tytułu zabezpieczenia potrzeb rodziny zasądzonych na rzecz A. i M. P., a jednocześnie czyniąc to czyni zarzut K. P., który podtrzymał " dalszą " egzekucję tj. za dalsze okresy, do czego w świetle prawa jest w pełni upoważniony,

które to okoliczności mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, w szczególności dla wykazania, że działanie K. P. nie było bezprawne, zaś A. P. (1) przedstawiając stan faktyczny niniejszej sprawy nie podała wszelkich istotnych okoliczności faktycznych, w tym rzeczywistych przepływów pieniężnych, jakie miały miejsce między stronami, a także zależności między prowadzonymi postępowaniami egzekucyjnymi i innymi przepływami pieniężnymi, a ponadto dla wykazania, że niniejsze zawiadomienie jest narzędziem

szykanowania K. P.
ze szkodą dla F. P. tj.
wierzyciela,

2. zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
rozstrzygnięcia,
polegającego na:

- bezpodstawnym
przyjęciu, że szkoda
jaką poniosła
oskarżycielka w
wyniku rzekomego
działania
oskarżonego wynosi
9 407, 40 złotych,
podczas gdy sąd
nie wskazał, z
których dowodów
taka kwota wynika,
a tym samym
nie zweryfikował czy
podana przez A. P.
(1) wartość przystaje
do okoliczności
niniejszej sprawy,
która to okoliczność
wpłynęła wyraźnie
na treść orzeczenia,
niezależnie od
okoliczności
świadczących o
braku winy K. P.,

- bezpodstawnym
przyjęciu, że
oskarżony
wprowadził
komornika w błąd
w celu uzyskania
korzyści majątkowej
na szkodę A.
P. (1), mimo
że obiektywnie nie
miał możliwości
zweryfikowania czy

oskarżycielka
wpłaca kwoty
tytułem alimentów
na rzecz syna stron,
w sytuacji gdy
rachunek bankowy
zajęty był przez
komornika w
związku z toczącym
się postępowaniem,
w którym oskarżony
pozostawał
dłużnikiem, a
ponadto w sytuacji,
w której komornik
wiedział o
dokonywaniu przez
A. P. (1) wpłat,
ponieważ został
poinformowany o
tym przez
dłużniczkę, a
ponadto wynika
to jednoznacznie z
akt postępowania
sądowego, które to
okoliczności winny
być rozpatrywane w
kategoriach błędu
komornika, nie zaś
K. P.,

3. zarzut obrazę
przepisów prawa
materialnego, tj. art
286 § 1 k.k. poprzez
jego zastosowanie
i uznanie, że
oskarżony
doprowadził A. P. (1)
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem, podczas
gdy analiza
okoliczności sprawy
i zebranego w
sprawie materiału
dowodowego budzi
uzasadnione
wątpliwości co do

okoliczności i przebiegu zdarzenia, a także wątpliwości co do zamiaru i winy oskarżonego, zwłaszcza że zdaniem oskarżonego A. P. (1) dokonywała wpłat zwrotnych wpłacając alimenty na konto bankowe zajęte wcześniej przez komornika egzekwującego alimenty na jej rzecz, co w rezultacie powodowało, że po pewnym czasie wpłaty te wracały na jej konto, a w konsekwencji nie można uznać, że oskarżony wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, gdyż strona podmiotowa wymaga zachowania zamiaru bezpośredniego kierunkowego, a więc działania celowego, zmierzającego do uzyskania bezprawnej korzyści majątkowej;

podniesiony przez obrońcę oskarżonego K. P. adw.M. C.:

1. zarzut
naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść

rozstrzygnięcia,
polegającego na
dowolnej a nie
swobodnej ocenie
dowodów, a w
szczególności
polegającego na
uznaniu za w pełni
wiarygodne zeznań
A. P. (1), a
pominięcie zeznań
świadka F. P.,
który jednoznacznie
zeznał, że w
momencie złożenia
wniosku o egzekucję,
a także w trakcie
egzekucji
komorniczej środki
na koncie
bankowym
oskarżonego były
zablokowane i nie
było możliwości ich
wyplacenia, a także
z powodu COVID-19
oskarżony nie miał
możliwości
sprawdzenia w
banku czy
jakikolwiek wpłaty
są dokonywane,

2. zarzut
naruszenia
przepisów prawa
procesowego, w
szczególności obrazę
art. 410 k.p.k.
poprzez pominięcie
przy dokonywaniu
ustaleń faktycznych
istotnych
okoliczności
wynikających z
uznanych za
wiarygodne zeznań
świadka P. N.,
które potwierdzają
jego pełną wiedzę

na temat działań podejmowanych przez oskarżonego i A. P. (1) oraz informowaniu go o tych zdarzeniach przez wyżej wymienione osoby, a więc świadczą o niepopelnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu czynu,

3. zarzut
naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego istny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegającego na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów, a w szczególności polegającego na uznaniu za wiarygodne zeznań A. P. (1), która wielokrotnie składała zeznania sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie, m. in. na temat terminu płatności środków alimentacyjnych na rzecz F. P., bowiem świadek zeznała, iż nie było określone do kiedy miała ona wpłacać środki alimentacyjne na rzecz F., pomimo że postanowienie z dnia 27 kwietnia 2020 roku Sądu Okręgowego w

Piotrkowie
Trybunalskim sygn.
akt I C 1531/19
wprost określało, że
środki winny być
uiszczane do 10 dnia
każdego miesiąca,

4. zarzut

naruszenia
przepisów prawa
procesowego,
mającego istny
wpływ na treść
rozstrzygnięcia,
polegającego na
dowolnej a nie
swobodnej ocenie
dowodów, a w
szczególności
pominięcie
wyjaśnień
oskarżonego w
zakresie
zablokowania
egzekwowanych
środków przez
komornika,
jednorazowej
wypłaty środków
przez komornika
przed osiągnięciem
pełnoletności przez
wierzyciela,
nadpłacenie przez
oskarżonego
środków
alimentacyjnych na
rzecz A. P. (1),
czasu zablokowania
kont bankowych
oskarżonego,
udzielania porad
przez komornika
oskarżonemu,

5. zarzut

naruszenia
przepisów prawa
materialnego,

polegającego na na jego błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu, a w szczególności przyjęcie że oskarżony dopuścił się przestępstwa oszustwa pomimo, że nie doszło do wypełnienia znamion czynu zabronionego, opisanego w art. 286 § 1 k.k. z tego względu, że A. P. (1) dokonywała płatności alimentów dobrowolnie, pomimo prowadzonej egzekucji komorniczej, a oskarżony nie miał możliwości uzyskania środków przelewanych przez A. P. (1) ani powzięcia wiedzy o takim jej działaniu, a także komornik sądowy P. N. miał pełną wiedzę na temat dokonywanych działań oskarżonego, a wręcz doradzał mu kontynuowanie egzekucji,

6. zarzut
naruszenia przepisów prawa materialnego, polegającego na na jego błędnej wykładni i niewłaściwym

zastosowaniu, a w szczególności przyjęcie że oskarżony dopuścił się przestępstwa oszustwa poprzez złożenie do komornika wniosku o wszczęcie egzekucji pomimo, że oskarżony nie miał wiedzy, że świadczenie zostało spełnione z uwagi na zablokowanie jego konta bankowego przez działania samej A. P. (1), a więc nie doszło do wypełnienia znamion czynu zabronionego, opisanego w art. 286 § 1k.k.,

7.zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść wyroku, tj. uznanie, że w chwili złożenia przez K. P. wniosku o egzekucję miał on wiedzę na temat wpłaty środków przelanych przez A. P. (1) na jego konto bankowe, pomimo że oskarżony wyjaśnił, a także potwierdził to F. P., że w tym czasie oskarżony posiadał zablokowane przez komornika konto bankowe, a więc

nie miał możliwości dowiedzenia się o tym fakcie,

8. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść wyroku, tj. uznanie, że oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem swoją żonę A. P. (1), pomimo że oskarżony nie miał wiedzy, iż A. P. (1) pomimo prowadzonej egzekucji komorniczej, wpłaca środki na konto oskarżonego, które zostało jej własnymi działaniami zablokowane przez inne postępowanie komornicze,

9. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść wyroku, tj. uznanie, że A. P. (1) wpłacała środki alimentacyjne na rzecz wówczas małoletniego F. P. w terminie, pomimo że już pierwsza wpłata,

która miała miejsce w dniu 11 maja 2020 roku była spóźniona,

10. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść wyroku, tj. uznanie, że oskarżony kontynuował egzekucję komorniczą pomimo, że otrzymywał on środki bezpośrednio zarówno od A. P. (1), jak i od komornika P. N. pomimo, że środki egzekwowane przez komornika nie były mu przekazywane aż do czasu uzyskania pełnoletności przez F. P., a środki przelewane przez A. P. (1) znajdowały się na zablokowanym rachunku bankowym,

11. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść wyroku, tj. uznanie, że oskarżony miał możliwość wypłacania środków po pierwszym zablokowaniu jego

kont bankowych i uznanie, że oskarżony mógł spodziewać się, że jego konto zostanie ponownie zablokowane z uwagi na wcześniejsze działania A. P. (1) podejmowane w celu egzekucji świadczeń alimentacyjnych,

12. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść wyroku, tj. pominięcie, iż A. P. (1), miała wiedzę na temat, że oskarżony ma zablokowane przez komornika konta bankowe i odbywa się z nich egzekucja komornicza, a pomimo tego dokonywała "podwójnych" płatności alimentów na rzecz F. P., tj. na rzecz komornika oraz na zablokowane konto oskarżonego,

13. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść wyroku, tj. uznanie, że oskarżony wprowadził w błąd

	<p>funkcjonariusza publicznego w osobie komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bełchatowie P. N., składając wniosek o wszczęcie egzekucji komorniczej pomimo że, P. N. zeznał, iż miał wiedzę o wszelkich czynnościach wykonywanych przez oskarżonego, jak i przez A. P. (1), w tym także o kontynuowaniu egzekucji przez oskarżonego oraz wpłacaniu środków przez A. P. (1) na zablokowane konto oskarżonego</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i wszechstronną jego analizę, sąd rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wywiódł z nich słuszne wnioski - tak co do sprawstwa i winy oskarżonego K. P. w zakresie przypisanego mu czynu, przyjętej kwalifikacji prawnej tegoż, jak i</p>				

wymierzonej kary zasadniczej - grzywny. Nie dopuścił się przy tym wskazywanego przez obrońców naruszenia przepisów postępowania i błędu w przyjętych za podstawę wyroku ustaleniach faktycznych.

Sąd ten, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w sposób logiczny i z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego uargumentował, jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Kształtując swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów należycie uzasadnił, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a którym tego waloru odmówił. W ocenie tej nie dopuścił się dowolności. Trafność ustaleń i rozważań tego sądu nie może więc budzić wątpliwości.

Mając powyższe na uwadze i odnosząc się do apelacji obrońców, dotyczącej naruszeń

przez sąd pierwszej instancji przepisów prawa procesowego, mających istotny wpływ na treść wyroku, należy stwierdzić iż podniesione zarzuty miały charakter głównie polemiczny.

Całkowicie niezasadnie jeden z obrońców odwołał się do naruszenia przez sąd rejonowy reguły dowodowej in dubio pro reo określonej w art. 5 § 2 k.p.k. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż sąd ten zignorował wskazania wynikające z powołanego przepisu. Dla oceny naruszenia powyższej reguły dowodowej nie może być bowiem miarodajne to, iż obrońca dopatruje się w sprawie wątpliwości, czyniąc w tym zakresie stosowne sugestie w środку odwoławczym.

Kluczowe pozostaje natomiast to, czy organ orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść

oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć.

Tymczasem sąd orzekający w tej sprawie ani nie powziął, ani nie powinien był powziąć tego rodzaju wątpliwości.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że w przypadku, gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, to nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo.

W przedmiotowej sprawie nie pojawiły się nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego. Sąd pierwszej instancji stwierdził owo sprawstwo w zakresie przypisanego mu występku przeprowadzając dokładne i wnikliwe postępowanie dowodowe, analizując i oceniając wszystkie dowody w sposób rzetelny i wszechstronny.

Błędnie obrońcy upatrywali naruszenia przepisu

art.7 k.p.k. w dokonanej przez sąd merytoryczny ocenie z jednej strony wyjaśnień oskarżonego K. P. i zeznań świadka F. P. a z drugiej zeznań pokrzywdzonej A. P. (1) i świadka P. N..

Swobodna, a więc zgodna z zasadami sformułowanymi w art.7 k.p.k. ocena materiału dowodowego stanowi uprawnienie sądu merytorycznego i pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu tak długo, dopóki skarżący nie wykaże, iż sąd ten oparł rozstrzygnięcie bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym.

W przedmiotowej sprawie tego rodzaju okoliczności nie zostały skutecznie wykazane przez obrońców. Skarżący podjęli próbę przedstawienia odmiennej oceny materiału dowodowego, która

jednak w
przeciwieństwie do
tej dokonanej przez
sąd orzekający,
charakteryzuje się
ogólnikowością,
dowolnością i
brakiem
obiektywizmu.
Stwierdzić należy,
że taka metoda
kwestionowania
trafności skarżonego
wyroku nie mogła
okazać się
skuteczną.

Sąd pierwszej
instancji miał na
względzie wszystkie
przeprowadzone w
sprawie dowody, w
tym treść wyjaśnień
oskarżonego K.
P. oraz zeznania
istotnych w sprawie
świadców tj.
pokrzywdzonej A. P.
(1) oraz F. P. i
P. N.. Przy czym
sąd ten dokonał
kompleksowej ich
analizy w
powiązaniu z
całością
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego, a w
szczególności przez
pryzmat
dokumentów
zgromadzonych w
materiale aktowym
przedmiotowej
sprawy oraz
załączonych akt
sprawy egzekucyjnej
Komornika
Sądowego przy
Sądzie Rejonowym

w Bełchatowie o sygn. Kmp 7/20 i akt spraw Sądu Rejonowego w Bełchatowie o sygn. I Co 156/20 i I Co 181/20.

Skarżący przedstawili zaś w uzasadnieniu apelacji własną analizę zebranego materiału dowodowego.

Tymczasem kontrola instancyjna tegoż doprowadziła do jedynie słusznego wniosku, a tym samym przekonania, o sprawstwie i winie oskarżonego K. P. w zakresie zarzucanego mu czynu. Zostało bowiem należycie wykazane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, zaistnienie wszystkich elementów charakteryzujących przestępstwo oszustwa sądowego, do których należą:

- czynność oszukańcza w postaci złożenia przez oskarżonego wniosku o wszczęcie egzekucji w stosunku do świadczenia zrealizowanego (w zakresie rat alimentacyjnych

dotychczas
wymagalnych),

- wprowadzenie
w błąd organu
egzekucyjnego, że
roszczenie
majątkowe z tytułu
alimentów za okres
od 23 marca 2020
roku nie zostało
spełnione,

- czynność
egzekucyjna o
charakterze
dyspozycji
majątkowej w
postaci zajęcia przez
komornika
rachunku
bankowego
dłużniczki
alimentacyjnej i
rozporządzenie jej
mieniem poprzez
przelanie kwoty 9
407, 40 złotych na
konto oskarżonego.

Sąd rejonowy był
uprawniony przyjąć,
że oskarżony
składając w dniu
29 maja 2020
roku w Kancelarii
Komornika
Sądowego przy
Sądzie Rejonowym
w Bełchatowie
wniosek o wszczęcie
egzekucji przeciwko
A. P. (1) w oparciu o
tytuł wykonawczy w
postaci
postanowienia Sądu
Okręgowego w
Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
27 kwietnia 2020

roku zasądzonego
alimenty na rzecz F.
P. w kwocie 1000
złotych, poczynając
od dnia 23 marca
2020 roku, płatne z
góry do dnia 10 -
go każdego miesiąca,
miał świadomość
i wolę inicjowania
egzekucji dotyczącej
świadczenia już
spełnionego zgodnie
z treścią wskazanego
tytułu
egzekucyjnego,
opatrzonego
klauzulą
wykonalności, a przy
tym spełnionego
dobrowolnie i
regularnie
(terminowo
wplaconego przez
pokrzywdzoną w
dniu 10 maja
2020 roku tj. w
niedzielę przelewem
z jej rachunku
bankowego, ale
zaksięgowanego na
koncie K. P. dopiero
11 maja 2020 roku -
po rozpoczęciu pracy
banku, a następnie
wplaconego w dniu 8
czerwca 2020 roku),
o czym przekonują:

- wyjaśnienia ww.
wyartykułowane na
forum sądu
merytorycznego, w
których wskazał
że przez cały
okres postępowania
egzekucyjnego
prowadzący je
komornik P. N.
był przez niego na

bieżąco informowany o wpłacaniu przez żonę alimentów (twierdził, że ...komornik miał pełną wiedzę w tym zakresie, ...wiedział że są przez żonę wpłacane środki),

- złożone przez oskarżonego reprezentującego interesy małoletniego wierzyciela, w dniu 10 czerwca 2020 roku, na wezwanie komornika, pisemne oświadczenie o podtrzymaniu wniosku egzekucyjnego i woli kontynuowania wszczętego na skutek tegoż postępowania, pomimo przesłania mu przez komornika dowodów wpłat w postaci kopii potwierdzenia przelewu na jego konto kwoty 2 290, 32 złotych z dnia 11 maja 2020 roku i kwoty 1000 złotych z dnia 8 czerwca 2020 roku, ilustrujących terminowe i regularne realizowanie przez dłużniczkę alimentacyjną obowiązku zapłaty należności alimentacyjnych; a tym samym nie skorzystanie przez

oskarżonego z
możliwości cofnięcia
skutków swojego
wcześniejszego
postąpienia, mimo
takiej nadarzającej
się sposobności,

- zasady logicznego
rozumowania,
nakazujące
obiektywnie przyjąć,
że wierzyciel
oczekujący na
należne mu
roszczenie
majątkowe, którego
termin realizacji
został określony
orzeczeniem
sądowym, dokonuje
czynności
sprawdzenia jego
wykonania przez
dłużnika, zważywszy
w sytuacji gdy nie
dysponuje środkami
pozwalającymi na
godziwe
zaspakajanie
potrzeb życiowych
swoich i dziecka oraz
zamierza skorzystać
z instrumentów
prawnych służących
do dochodzenia
roszczeń
majątkowych nie
zaspokojonych
dobrowolnie; zatem
poprawnie należy
wywieść że
oskarżony niczym
złożył wniosek o
wszczęcie egzekucji
skontrolował swój
rachunek bankowy i
uczynił to udając się
do siedziby banku
lub telefonicznie

lub sprawdzając konto w systemie bankowości elektronicznej; o tym że właśnie tak postąpił przekonują również jego wyjaśnienia wskazujące na stwierdzenie przezeń braku jakichkolwiek środków na koncie pochodzących z egzekucji komorniczej i regularne dopytywanie komornika o to co się dzieje w zainicjowanej przez niego sprawie egzekucyjnej.

Komornik jest funkcjonariuszem publicznym, który działając przy sądzie rejonowym wykonuje czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych (zgodnie z art. 1 i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji - Dz.U. z 2006 r. Nr, 167, poz. 1191ze zm.). Wykonuje orzeczenia sądowe i inne tytuły wykonawcze wydane na podstawie odrębnych przepisów (zgodnie z art. 2 ust. 3 pkt. 1 i 2 cyt. ustawy), po nadaniu im klauzuli wykonalności (art.

776k.p.c.).
Komornik jako organ egzekucyjny, po złożeniu wniosku o wszczęcie egzekucji jest związany treścią tego wniosku, także w zakresie sposobu prowadzenia egzekucji (A. Marciniak w: Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz do art. 506-1088, red. K. Piasecki, 4. wydanie, s. 694). We wniosku zaś, stosownie do treści art. 797 § 1 k.p.c. wierzyciel musi wskazać świadczenie, które ma być spełnione oraz sposób egzekucji. Jest zatem oczywiste, że wierzyciel składając wniosek o wszczęcie egzekucji jednocześnie oświadcza, iż świadczenie objęte tytułem wykonawczym nie zostało spełnione, skoro jest to warunek formalny wniosku. Zważyć z kolei należy, że komornik, jako organ egzekucyjny, nie ma prawa do kwestionowania tego oświadczenia. Co więcej, bezpośrednią czynnością która zmierza do

wyegzekwowania
roszczenia jest
właśnie złożenie
tytułu
wykonawczego do
komornika (por. H.
Pietrzykowski: KPC
Komentarz, Część
trzecia.
Postępowanie
egzekucyjne, t.4,
Warszawa 2009, s.
153). Tenże tytuł
wykonawczy (czyli
tytuł egzekucyjny
zaopatrzony w
klauzulę
wykonalności), jest
podstawą egzekucji.
Komornik nie ma
uprawnienia do
badania czy
dochodzone tytułem
wykonawczym
roszczenie w ogóle
istnieje, czy też
nie zostało już
zrealizowane lub
wygasło (może to
czynić dłużnik
składając stosowne
powództwo
przeciwegzekucyjne
z art. 840 §
1 k.p.c.,; wyrok
Sądu Najwyższego z
dnia 21 lipca 1972
r., II CR 193/72,
OSN 1973, poz.
68) i w przypadku
gdy wniosek nie
zawiera braków
formalnych musi on
podjąć jako organ
egzekucyjny, w myśl
obowiązujących
przepisów ustawy z
dnia 29 sierpnia
1997 r. o
komornikach

sądowych i egzekucji
oraz k.p.c.,
określone we
wniosku czynności
egzekucyjne. Rolą
komornika jest
egzekwowanie
tytułów
wykonawczych
wydanych przeciwko
dłużnikowi, a w
żadnym razie nie
przysługuje mu
uprawnienie do
kontrolowania
prawidłowości
tytułów jakimi
legitymują się
wierzyciele
wnoszący o
wszczęcie
postępowania
egzekucyjnego.
Wynika to z
art. 804 k.p.c.
stanowiącego, że
organ egzekucyjny
nie jest uprawniony
do badania
zasadności i
wymagalności
obowiązku objętego
tytułem
wykonawczym.
Jednak jeżeli
zaspokojony
wierzyciel
wykorzystuje
istnienie tytułu
wykonawczego w
celu ponownego
wyegzekwowania już
spełnionego
świadczenia, to jego
działanie zawsze
spotkać się musi
z negatywną oceną
w sensie nie
tylko moralnym,
ale i prawnym.

Postępowanie zatem – w razie jego bezpodstawności – toczy się na ryzyko wierzyciela, który powinien naprawić wyrządzoną takim postępowaniem szkodę (art. 415 i n. k.c., wyr. SA w Katowicach z 18.9.2003 r., I AC 144/03).

W doktrynie prawa karnego, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, iż niekorzystnym rozporządzeniem, jako znamieniem przestępstwa oszustwa, jest każda czynność o charakterze określonej dyspozycji majątkowej, odnoszącej się do ogółu praw majątkowych, ale i zobowiązań kształtujących sytuację majątkową, która skutkuje ogólnym pogorszeniem sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, w tym zmniejszeniem szans na zaspokojenie roszczeń w przyszłości. Czynności egzekucyjne podejmowane przez komornika mają

właśnie taki
charakter.

Komornik P. N. na skutek wniosku o wszczęcie egzekucji zajął rachunek bankowy pokrzywdzonej A. P. (2), zgodnie z dyspozycją oskarżonego i wyegzekwował do dnia 11 grudnia 2020 roku kwotę 9 407, 40 złotych, co niewątpliwie stanowiło niekorzystne rozporządzenie cudzym mieniem (mieniem pokrzywdzonej) w rozumieniu art. 286 § 1 k.k. Reasumując powyższe uwagi, stwierdzić należy, że komornik sądowy, jako organ egzekucyjny działający w oparciu o wniosek o wszczęcie egzekucji z załączonym tytułem wykonawczym w postaci postanowienia Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 27 kwietnia 2020 roku zasądzającego alimenty na rzecz F. P., któremu nadano klauzulę wykonalności, dokonując czynności egzekucyjnych mógł rozporządzać cudzym mieniem, tj.

mieniem dłużnika -
A. P. (1). Czynnością
oszukańczą w
rozumieniu art.
286 § 1 k.k.
było złożenie przez
oskarżonego do
komornika wniosku
o wszczęcie
egzekucji. W dacie
jej dokonania (29
maja 2020 roku)
oskarżony działający
jako przedstawiciel
ustawowy
małoletniego
wierzyciela był
świadomy, co
należycie ustalił sąd
pierwszej instancji,
że objęte wnioskiem
świadczenie zostało
dobrowolnie
spełnione zgodnie
z treścią tytułu
egzekucyjnego. W
takiej sytuacji
ziszczony został
konieczny warunek
tożsamości osoby
wprowadzonej w
błąd oraz osoby
rozporządzającej
cudzym mieniem.

Zupełnie błędnym
jest stanowisko
skarżących, że skoro
oskarżony miał
prawo do złożenia
wniosku o wszczęcie
postępowania
egzekucyjnego, a
komornik P. N.
wiedział o wpłatach
należności
alimentacyjnych
dokonanych przez
A. P. (1) na
konto oskarżonego

to zachowanie takie, dozwolone przez prawo, nie może stanowić działania przestępczego.

Przepis art. 286 § 1 k.k. w swych znamionach nie zawiera żadnego wymogu, aby zachowanie sprawcy polegające na wprowadzeniu w błąd innej osoby miało być zachowaniem niezgodnym z prawem lub nieprzewidzianym przez prawo. W przypadku tzw. oszustwa sądowego sprawca swe zachowania podejmuje korzystając z dozwolonych przez prawo regulacji procesowych np. złożenie pozwu (gdy jest on oparty na nieprawdziwych dowodach), złożenie fałszywych zeznań w postępowaniu spadkowym itp. (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2010 roku sygn. IV KK 1/10, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 września 2018 roku sygn. II AKa 120/18).

Wbrew twierdzeniom skarżących

prawidłowe jest
ustalenie sądu
rejonowego
dotyczące wysokości
szkody poniesionej
przez pokrzywdzoną
na kwotę 9
407, 40 złotych
wyegzekwowaną
przez komornika
na dzień 11
grudnia 2020 roku
(zaświadczenie o
dokonanych
wpłatach - karta 44,
346; potwierdzenie
transakcji dotyczące
przekazania w dniu
14 grudnia 2020
roku kwoty 9
407, 40 złotych
przez Komornika
Sądowego przy
Sądzie Rejonowym
w Belchatowie na
konto K. P.
- karta 485,
po prawomocnym
rozstrzygnięciu
trzech skarg na
czynności
komornika
złożonych przez A.
P. (1) i ściąganiu
wyegzekwowanych
alimentów z
rachunku
depozytowego
Ministra Finansów -
karta 98, 104, 107
akt Kmp 7/20).
Przyjęcie wskazanej
daty 11 grudnia 2020
roku jako granicznej
dla dokonanych
wyliczeń wiąże się
z faktem, że
kolejne ściągane
należności dotyczą
dnia 4 stycznia 2021

roku i dat po nim następujących, a więc okresu kontynuowania postępowania egzekucyjnego już na wniosek wierzyciela F. P. - pełnoletniego od dnia 13 grudnia 2020 roku, do którego reprezentowania oskarżony utracił uprawnienia, a tym samym utracił wpływ na dalsze losy egzekucji.

Nie pozbawia trafności ustaleń co do egzekwowania przez oskarżonego świadczenia spełnionego przez dłużniczkę, regulowanie przez nią rat alimentacyjnych w dniach 11 maja 2020 roku, 8 czerwca 2020 roku, 8 lipca 2020 roku, 7 sierpnia 2020 roku, 8 września 2020 roku, 9 października 2020 roku i 9 listopada 2020 roku na znane jej konto oskarżonego w (...) Banku (...) S.A., w czasie trwania dokonanego przez organ egzekucyjny zajęcia wierzytelności z tego rachunku bankowego (na jej wniosek, w ramach jednego

z prowadzonych przeciwko oskarżonemu postępowania komorniczego o sygn. Kmp 5/20). Zagadnienie to zostało szczegółowo omówione przez sąd rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co czyni zbędnym powielanie tych samych rozważań i ocen, w pełni akceptowanych przez sąd odwoławczy. Zauważyć jedynie należy, że to nie zobowiązana do płacenia alimentów A. P. (1) - jak wywodzą skarżący, lecz oskarżony uniemożliwił małoletniemu wierzycielowi otrzymanie przyznanych mu przez sąd cywilny środków alimentacyjnych, gdyż zaniechał podjęcia stosownych działań prawnych mających na celu zwolnienie spod zajęcia zarówno alimentów, jak i środków pieniężnych stanowiących własność małoletniego syna (przechowywanych na subkoncie),

a tym samym nie spowodował nastąpienia ograniczenia zajęcia w taki sposób aby środki te nie podlegały przekazaniu na konto komornika.

Nie polegają także na prawdzie twierdzenia obrony jakoby komornik P. N. udzielał oskarżonemu instrukcji dotyczących postępowania egzekucyjnego. Takowemu postąpieniu przeczą zeznania tego ostatniego negującego udzielanie obu stronom postępowania, którego był gospodarzem, jakichkolwiek porad prawnych, a treść wiadomości sms jego autorstwa (" Nic Pan z tym nie robi ") wcale nie stanowi pouczenia co do sposobu działania. Jest reakcją na przesłane mu przez K. P. zdjęcie postanowienia sądu cywilnego oddalającego skargę A. P. (1) na czynność komornika w sprawie I Co 181/20. Jeszcze bardziej całkowicie

bezpodstawne jest upatrywanie w treści odpowiedzi komornika podstaw do zaniechania przez oskarżonego podejmowania jakichkolwiek czynności w toczącym się postępowaniu, w tym zmierzających do umorzenia postępowania.

Przypomnieć należy, że oskarżony został zapoznany przez komornika w dniu 8 czerwca 2020 roku z kopią wniosku A. P. (1) o umorzenie postępowania egzekucyjnego i dowodami uregulowania przez nią należnych rat zobowiązania alimentacyjnego i mimo oczywistej świadomości spełnienia należności przez ww. w dalszym ciągu uparcie wnioskował o prowadzenie (kontynuowanie) bezpodstawnego postępowania egzekucyjnego.

Wbrew stanowisku skarżących sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że zachowanie oskarżonego było postąpieniem celowym, zmierzającym z zamiarem

bezpośrednim
kierunkowym do
uzyskania
bezprawnej korzyści
majątkowej,
albowiem istota jego
działania polegała na
uzyskaniu po raz
kolejny świadczenia
pieniężnego już
spełnionego, co
ewidentnie
wywołało szkodę w
mieniu
pokrzywdzonej,
która przez okres 7
miesięcy tj. do czasu
prawomocnego
rozstrzygnięcia
składanych skarg na
czynności
komornika,
regulowała raty
zasądzonych od niej
na rzecz syna
F. alimentów w
podwójnej
wysokości w
stosunku do
należnych (tj.
oprócz wpłat
dobrowolnych,
komornik
egzekwował
alimenty z jej
wynagrodzenia za
pracę,
gromadzonego na
rachunku
bankowym).
Całkowicie
nieuprawnione jest
twierdzenie jednego
ze skarżących,
jakoby
pokrzywdzona
świadomie
dokonywała
dobrowolnych wpłat
alimentów na konto

oskarżonego
wiedząc, że z
powodu
zablokowania jego
konta, pieniądze nie
trafią do syna (czyli
wrócą z powrotem
do niej). Otóż akta
sprawy egzekucyjnej
prowadzonej
przeciwko jej osobie
o sygn. Kmp 7/20
dowodzą, iż ww.
sama zwracała się
do komornika z
prośbą o przesłanie
informacji do Banku
(...) o zwolnienie z
egzekucji środków,
które wpływają na
jej konto z
tytułu alimentów
egzekwowanych z
jej inicjatywy w
sprawach Kmp 3/20
i Kmp 5/20 (karta
27, 28 i 29 akt
Kmp 7/20) a
jej prośba spotkała
się z pozytywnym
załatwieniem przez
komornika w dniu
8 czerwca 2020
roku w postaci
zawiadomienia
banku, że zajęcie
uległo ograniczeniu
w taki sposób,
że alimenty nie
podlegają
przekazaniu (karta
30 akt Kmp 7/20).
Musiała się zatem
liczyć z podobnym
postąpieniem ze
strony męża K.
P. w sprawach
egzekucyjnych
prowadzonych
przeciwko niemu, co

byłoby
równoznaczne ze
zwolnieniem spod
zajęcia wpłacanych
przez nią na
konto męża, rat
alimentacyjnych na
rzecz syna F..

Brak jest podstaw
do przyjęcia, że sąd
pierwszej instancji
dopuscił się
naruszenia prawa
procesowego w
zakresie
nieuwzględnienia
wniosku o
dopuszczenie
dowodu z
dokumentów
potwierdzających
dokonanie zajęć
komorniczych na
rachunkach
bankowych
prowadzonych dla
K. P., poprzez
załączenie akt
komorniczych o
sygn. JH KMP
5/20 oraz JH KMP
3/20, dotyczących
postępowań
egzekucyjnych
toczących się z
wniosku A. P. (1)
oraz małoletniej M.
P., reprezentowanej
przez matkę A. P. (1).

Ta inicjatywa
dowodowa została
oceniona przez
organ procesowy
przez pryzmat
przesłanek z art. 170
§ 1 pkt. 2 i 5 k.p.k.,
a przeprowadzona
przezeń analiza

doprowadziła go do zasadnego przeświadczenia co do tego, że okoliczności które miałyby być udowodnione, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Natomiast autor apelacji zarzucającej powyższe uchybienie, dokonując polemiki z decyzją procesową sądu rejonowego, nie dostarczył przekonujących argumentów na poparcie swojego stanowiska, zważywszy że dla ustaleń czynionych w niniejszym postępowaniu wystarczające okazały się dokumenty zgromadzone na etapie dochodzenia w postaci:

- protokołu oględzin akt postępowań komorniczych o sygn. Kmp 3/20 i Kmp 5/20, prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Belchatowie J. H. (karta 124 - 125) oraz

- wykonanych kopi kart z akt obu tych

postępowań (karta 126 - 151).			
Wniosek			
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek obrońców o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu nie jest zasadny z przyczyn wskazanych powyżej.			
3.2.	<p>podniesiony przez oskarżycielkę posiłkową A. P. (1):</p> <p>1. zarzut rażącej niewspółmierności kary wynikający z orzeczenia oskarżonemu jako kary zasadniczej kary grzywny, podczas gdy przy uwzględnieniu bezkrytycznej</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>postawy oskarżonego i popełnienia przez niego kolejnego czynu z art. 286 § 1 k.k. na szkodę pokrzywdzonej, powinna mu zostać wymierzona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz kara grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda,</p> <p>2. zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, którego wysokość została ustalona przez sąd rejonowy na kwotę 8 290,32 złotych zamiast na kwotę 10 946, 40 złotych oraz wynikający z zaniechania orzeczenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 3 000 złotych, o które wniosowała w dniu 12 lipca 2022 roku</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Chybiony jest zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary - w sensie jej łagodności z uwagi na wybór jako kary zasadniczej kary grzywny, zamiast kary pozbawienia wolności.

W tym kontekście, pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, iż rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco swego celu, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się

zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie

uwzględnia w ogóle,
bądź uwzględnia
je w stopniu
nieodstatecznym
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
23.10.1974 r., V KRN
78/74, Lex 18899).
Podkreślić również
należy, iż orzekanie
o karze ma charakter
indywidualny i jest
procesem do
pewnego stopnia
subiektywnym,
obejmującym
dokonanie wyboru
oraz zastosowanie
odpowiedniej
represji karnej
właściwej dla
konkretnej sytuacji i
konkretnego
sprawcy. Z tych
powodów zasady i
dyrektywy orzekania
w przedmiocie kary
zawarte w art.
53 k.k. pozostawiają
organowi
orzekającemu
pewien zakres
swobody w procesie
jej wymierzania.

W realiach
okoliczności
przedmiotowej
sprawy, w
szczególności wobec
niekaralności
oskarżonego K. P. i
jego
dotychczasowego
nienaganego
sposobu życia,
wymierzona kara
grzywny nie może
być uznana za
rażąco łagodną. Sąd

rejonowy słusznie
poczytał
inkryminowany ww.
czyn jako
jednorazowy
konflikt z prawem,
będący wyłomem
w jego nie
budzącej zastrzeżeń
postawie wobec
porządku prawnego.
Nie zmienia tego
stanowiska
argumentacja
oskarżycielki
posiłkowej
wskazująca na
prowadzenie
przeciwko
oskarżonemu
kolejnego
postępowania o czyn
z art. 286 § 1 k.k.,
popelniony także na
jej szkodę. Godzi
się zauważyć, że
oskarżony do czasu
wydania
prawomocnego
wyroku korzysta
z domniemania
niewinności, a jego
karta karna nie
uwzględnia
jakiegokolwiek
skazania za
przestępstwo.
Dlatego reakcja
karna na przypisany
w przedmiotowej
sprawie występki
została odpowiednio
dostosowana do
całokształtu
okoliczności
podmiotowo -
przedmiotowych, co
znalazło wyraz w
wyborze kary
najłagodniejszego

rodzaju, czyli grzywny. Warunki i właściwości osobiste oskarżonego mają charakter łagodzący. Względy prewencji indywidualnej i generalnej nie przemawiają za surowością kary. Oskarżonego nie trzeba " odstraszać " wnioskowaną przez skarżącą karą pozbawienia wolności, gdyż dla zrozumienia naganności swojego postępowania wystarczy orzeczona wobec niego w trybie art. 37 a § 1 k.k. kara grzywny samoistnej.

Celem reakcji karnej jest zapobieganie przestępstwom. Cel ten konkretyzuje się w postaci prewencji generalnej i prewencji indywidualnej. W ten sposób kara wpływa na kształtowanie postaw moralnych nie tylko samego sprawcy, który został odpowiednio ukarany, ale również na inne osoby, które dzięki świadomości zagrożenia karą za określone zachowanie, będą przestrzegać porządku prawnego. Prewencja indywidualna wiąże się z odpowiednim

oddziaływaniem na sprawcę przestępstwa. Sprowadza się ona do zapobiegnięcia ponownemu popełnieniu przestępstwa przez konkretnego sprawcę, poprzez dobranie i zastosowanie odpowiedniej reakcji karnej, co z pewnością przełoży się na przestrzeganie przez niego prawa w przyszłości.

Zaskarżonym wyrokiem oskarżony K. P. został zobowiązany na podstawie art. 46 § 1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. P. (1) kwoty 8 290, 32 złote. Ponieważ w dniu 7 sierpnia 2023 roku ww. zapłacił na konto pokrzywdzonej kwotę 9 407, 40 złotych wskazaną w opisie przypisanego mu czynu jako kwota wyrządzonej szkody (obejmująca wyegzekwowane przez komornika rzeczywiste raty alimentacyjne i odsetki od zaległości w kwocie 117, 08 złotych) sąd odwoławczy uznając szkodę za naprawioną uchylił

rozstrzygnięcie o
obowiązku
naprawienia szkody,
zawarte w pkt.
2 zaskarżonego
wyroku.

Natomiast mając na
względzie
wnioskowanie przez
oskarżycielkę
posiłkową na etapie
postępowania
rozpoznawczego,
pismem z dnia 12
lipca 2022 roku
(karta 290 -
291) nałożenia
na oskarżonego
obowiązku
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę w
kwocie 3 000 złotych
i podniesienie przez
nią w skardze
apelacyjnej zarzutu
zaniechania
rozstrzygnięcia w
tym przedmiocie,
sąd odwoławczy na
podstawie art. 46
§ 2 k.k. orzekł
od oskarżonego na
rzecz pokrzywdzonej
nawiązkę w kwocie 2
000 złotych zamiast
zadośćuczynienia.

Celem postępowania
karnego jest
uwzględnienie
prawie
chronionych
interesów
pokrzywdzonego
(art. 2 § 1 pkt. 3
k.p.k.). Jednym ze
sposobów
zabezpieczenia
interesów

pokrzywdzonego jest instytucja prawa materialnego sformułowana w art. 46 § 1 k.k. Uprawnia ona, a w sytuacji określonej w tym przepisie zobowiązuje sąd w razie skazania sprawcy, do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Obowiązek naprawienia szkody niemajątkowej w formie zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę określają przepisy art. 444, 445 i 448 k.c., które nie dają podstaw do uznania aby sytuacja majątkowa podmiotu zobowiązanego mogła być przesłanką ograniczającą wysokość zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą żądania z art. 448 k.c. jest doznana krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi

pokrzywdzonego,
wynikająca z
naruszenia dóbr
osobistych
wskazanych w tym
przepisie.
Zadośćuczynienie z
art. 448 k.c. ma
charakter
kompensacyjny, a
tym samym powinno
reprezentować
ekonomicznie
odczuwalną wartość.
Zgodnie z art.
448 k.c., w razie
naruszenia dobra
osobistego sąd może
przyznać temu,
czyje dobro osobiste
zostało naruszone,
odpowiednią sumę
tytułem
zadośćuczynienia
pieniężnego za
doznaną krzywdę.
Na podstawie art.
46 § 2 k.k.
zamiast obowiązku
określonego w art.
46 § 1 k.k.
sąd może orzec
nawiązkę na rzecz
pokrzywdzonego.
Nawiązka orzekana
na podstawie art.
46 § 2 k.k.
zamiast obowiązku
naprawienia szkody
jest konstrukcją,
która ma być
wykorzystywana,
gdy orzeczenie
obowiązku
naprawienia szkody
jest znacznie
utrudnione, co w
szczególności
oznacza wystąpienie
trudności

dowodowych
dotyczących
ustalenia wielkości
szkody
powodujących, że
z reguły nie
odpowiada jej
wysokości, choć
zaznacza się w
literaturze, że
powinna stanowić
przybliżony jej
ekwiwalent.

Nawiązka ta -
zgodnie ze słusznym
poglądem
judykatury - jest
zryczałtowanym
odszkodowaniem i
powinna być
orzekana wówczas,
gdy występują
trudności w
ustaleniu in concreto
wysokości szkody.
Należy podkreślić,
że wymóg
udowodnienia
odnosi się także
do wysokości szkody
niematerialnej
wynikającej z
przestępstwa, czyli
pokrzywdzony
powinien szkodę
poprzez swoją
inicjatywę
dowodową wykazać.

Niewątpliwie w
wyniku
popelnionego
przestępstwa
naruszone zostały
również dobra
osobiste
pokrzywdzonej w
postaci prawa do
spokoju. Popelnione
przestępstwo

<p>naraziło ww. na stres i pozbawiło ją znacznych środków finansowych przez okres ponad sześciu miesięcy.(z racji podwójnego regulowania zobowiązania alimentacyjnego na rzecz syna). Trudność w ustaleniu wysokości ekwiwalentu za doznaną krzywdę skutkowałą zasądzeniem przez sąd odwoławczy od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej nawiązki w kwocie 2 000 złotych za doznaną krzywdę wynikającą z naruszenia dób osobistych oraz poniesionych kosztów postępowania komorniczego, opłat i wydatków z nim związanych. Niezaspokojonych roszczeń w pozostałym zakresie pokrzywdzona może dochodzić na drodze postępowania cywilnego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: - wymierzenie oskarżonemu w miejsce kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>grzywny kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz obok tejsze kary grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda,</p> <p>- podwyższenie obowiązku naprawienia szkody do kwoty 10 946, 40 złotych,</p> <p>- zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienia w kwocie 3 000 złotych</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek jest częściowo zasadny z przyczyn wskazanych powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>	<p>Sąd odwoławczy z urzędu uwzględnił okoliczność, iż w</p>		

	<p>toku postępowania odwoławczego w dniu 7 sierpnia 2023 roku oskarżony K. P. dokonał przelewu kwoty 9 407, 40 złotych na konto A. P. (1). W konsekwencji powyższego uchylił zawarte w pkt. 2 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Zaskarżonym wyrokiem oskarżony K. P. został zobowiązany na podstawie art. 46 § 1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. P. (1) kwoty 8 290, 32 złote. Ponieważ w dniu 7 sierpnia 2023 roku ww. zapłacił na konto pokrzywdzonej kwotę 9 407, 40 złotych wskazaną w opisie czynu mu przypisanego, sąd odwoławczy uznając szkodę za naprawioną uchylił zawarte w pkt. 2 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o</p>		

<p>obowiązku naprawienia szkody.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku, za wyjątkiem zasądzonego w pkt. 2. obowiązku naprawienia szkody, który uchylił.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>W zakresie utrzymanym w mocy zaskarżony wyrok okazał się słuszny, a zarzuty skarżących chybione.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylił zawarte w pkt. 2 rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody, - na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej nawiązkę w kwocie 2 000 złotych 			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały przedstawione w pkt. 3.2. i 4.1. niniejszego opracowania.			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	<p>Z powodu nieuwzględnienia apelacji wywiezionych na korzyść oskarżonego sąd odwoławczy zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa 150 złotych tytułem opłaty za drugą instancję i 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym. Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 634 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z</p>	

	dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. M. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie oskarżonego K. P.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. M. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie oskarżonego K. P.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżycielka posiłkowa A. P. (3)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o karze zasadniczej i środka kompensacyjnym		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------